

Wherelant

Centrum voor kunstzinnige Vorming

Acht Vrouwen

FronTAAL

Verhalen en gedichten

Linda Beele
Ada Hartland
Thea de Hilster
Ella Homan
Marie-Louise Kramer
Wils Raaijmakers
Diete Schuijt
Heleen Soethoudt-Barends

deelneemsters Schrijfcursus
Creativiteitscentrum Wherelant

Colofon

juni 1998
Copyright ©
Linda Beele, Ada Hartland,
Thea de Hilster, Ella Homan,
Marie-Louise Kramer,
Wils Raaijmakers, Diète Schuijt,
Heleen Soethoudt-Barends

Druk: Wherelant
Redactie: Irene Scheltes
Vormgeving: Leo Vroman
Oplage: 50
Prijs bundel: f 5,-

Informatie: Centrum voor
Kunstzinnige Vorming Wherelant
Ds. M.L. Kingweg 2
1444 ED Purmerend
tel+fax: 0299-434777

Vooraf

In het najaar van 1997 werd in Creativiteitscentrum Wherelant voor het eerst de cursus *Schrijven voor je plezier* gegeven. De zes bijeenkomsten smaakten kennelijk naar meer en leidden tot een vervolgcursus. De deelnemers - allemaal vrouwen - selecteerden een aantal van hun teksten voor een bundel: *In de speeltuin van de taal*. Op een levendige voorleesavond werd deze gepresenteerd.

Opnieuw wilden de meeste cursisten doorgaan. Dat gebeurde via een cursus waar het individuele schrijfproces centraal stond. Ieder had de keuze om een volledig kort verhaal óf een gedichtencyclus te schrijven op grond van een zelf gekozen thema. Tijdens de cursus - tien bijeenkomsten om de twee weken - werd aandacht besteed aan ieders individuele (schrijf)ontwikkeling. Bovendien werd er ter plakke gewerkt met korte opdrachten naar aanleiding van vragen die tijdens het schrijfproces rezen.

Alle deelnemers zetten zich intensief in, schreven, herschreven, deden ontdekkingen, worstelden, raakten in een stroomversnelling, werden met zichzelf geconfronteerd, kregen soms te maken met het gevreesde 'writer's block'. Kortom: alles wat 'echte' schrijvers op z'n tijd meemaken speelde zich af. Iedereen had veel aandacht en respect voor elkaar en leverde constructieve kritiek. Naar mijn mening is dit een belangrijke voorwaarde om in een groep creatief tot bloei te kunnen komen en droeg het in grote mate bij tot het eindresultaat zoals dat hier voor u ligt.

Vijf volledige verhalen, een gedichtencyclus, een column-achtige tekst en vier portretten in proza: dat is de oogst die in juni 1998 rijp was en waarop de schrijfsters met recht trots kunnen zijn. Laat de inhoud voor zich spreken. Ik wens u veel plezier bij het lezen ervan.

Irene Scheltes, docente

juni 1998

Inhoudsopgave

Mijn eigen Nico	3
Linda Beele	
Blokkentorens	4
Wils Raaijmakers	
Het doopjurkje	13
Ella Homan	
Het Waterkasteel	17
Thea de Hilster	
Miniatuurtjes	23
Marie-Louise Kramer	
De man van 101	25
Diete Schuijt	
Een sleep van letters	29
Ada Hartland	
Gedichtencyclus "VERDRONG(K)EN VERLEDEN"	41
Heleen Soethoudt-Barends	

Mijn eigen Nico

Ik moet het elke keer weer aanhoren. Dat ze maar niet begrijpen hoe ik het volhoud. Het zou toch veel slimmer zijn als we het laten doen. Dan zit je niet zo lang in de troep en meid, je hebt er het geld toch voor. Nee, de meesten weten wel beter. Gewoon een mannetje laten komen, die regelt dan alles en het is zo gepiept.

Maar ik heb al een mannetje. En wat voor één. Hij doet namelijk alles en vooral helemaal zelf. Nog nooit heb ik iemand meegemaakt die zo zelfstandig te werk gaat, zonder ooit de hulp in te roepen van een welwillende buurman of een kennis die erom bekend staat dat hij twee rechterhanden heeft. Integendeel, als het er op aan komt sjuwt hij zelf grote zware platen hout naar binnen, liefst nog de trap op. Of hij vervangt verwarmingsbuizen en staat dan met meterslange pijpen te balanceren op de keukentrap. Het woordje hulp komt in zijn vocabulaire niet voor. Heel af en toe mag ik weleens wat doen. Vooral zeggen waar iets moet komen. Hij doet alsof hij heel democratisch te werk gaat en telkens trap ik er weer in. Als ik mijn mening laat horen en ik mag zeggen dat ik er uit hoofde van mijn beroep verstand van heb, gaat hij gevaarlijk kreunen en houdt mij voor dat ik er vreselijk naast zit. Omwille van de vrede herzie ik mijn standpunt, of het moet werkelijk tegen mijn zin zijn. Dan gaan we debatteren. Meestal komen we er wel uit, mijn eigen Nico en ik.

Ik geef toe, het duurt allemaal wat langer dan gewoonlijk. Normaal gesproken staat er voor het verbouwen van een badkamer geen drie jaar, maar het resultaat telt. Mijn zwager, en die kan het weten, verklaart regelmatig dat het gekkenwerk is dat zo'n man, die zijn brood verdient met denkwerk, in zijn huis zelf aan de slag gaat. Maar bij het zien van het eindproduct, moet hij altijd toegeven dat als je zoiets laat doen het onbetaalbaar is.

Ik ben geheel in mijn nopjes met mijn eigen Nico. Hij heeft weliswaar geen fiets met hulpmotor (het woord alleen al) maar wel een knalrode station waar alles in past. In het weekend is hij een graag geziene gast bij de vier bouwmarkten die onze plaats rijk is. Hij heeft onlangs nog een veel grotere doe-het-zelf zaak ontdekt in een naburige stad. Mijn Nico heeft geen baard en gezellig tijdens of na het klussen een kopje koffie drinken op de bank is er niet bij. Maar verder doe ik wel een heleboel met hem. We delen bijvoorbeeld hetzelfde (zelfgemaakte) bed. Met welke klusjesman mag dat nou ongestoord? We gaan, als er tijd voor is, op vakantie en we hebben samen nog een stel kinderen. Ook door hem allemaal zelfgemaakt.

Dus ik laat vrienden en bekenden maar lekker kletsen. Volgens mij zijn ze alleen maar jaloeers, omdat ze zelf niet zo'n eigen fijne Nico hebben.

Linda Beele

Blokkentorens

Zondagavond

"Hans, kijk, die vrouw, ik heb haar vrijdag gezien", Hans schrok op uit zijn overpeinzingen door de opwinding in haar stem. Hij liep naar haar stoel, boog zich over haar schouder en keek naar de foto die zij aanwees in de krant. Hij kende de vrouw niet maar Anita legde uit dat zij haar herkend had van een foto op een verkiezingsfolder. "Ik zag haar bij de supermarkt, ik had geen gulden voor een winkelwagentje en ik vroeg haar of ik haar karretje mocht overnemen voor vier kwartjes. Ze zei heel vriendelijk: "Natuurlijk, als u even wacht?" en ze zei iets over passen en meten terwijl ze haar boodschappen in haar fietstas zette. Anita keek op van de krant en schudde Hans aan zijn schouder, alsof ze bang was dat hij haar niet zou geloven.

"Ze is 't echt, Hans, ik weet het zeker, zie je hier staat het: lijsttrekker van de stadspartij. Gemaskeerde depressie, mogelijke zelfmoord.."

Tijdens het laatste woord was haar stem even uitgeschoten. Het was niets voor haar om zich zo op te winden.

Hans ging naast haar zitten. "Een depressie is als een ijsberg, alleen het topje komt boven water uit..", hij sprak met zachte monotone stem. "Wat een diep leed gaat daar schuil onder de oppervlakte. Maar zelfs dat topje kunnen wij, als buitenstaanders, niet zien, het komt niet op de radar."

Hij leek zich niet bewust van haar aanwezigheid. Anita moest moeite doen hem te verstaan.

"Haar man, haar zussen of vriendinnen, die hadden het moeten zien. Misschien hebben ze het ook gezien en hun bootje er keurig omheen gelaveerd. Veel mensen zijn bang voor zo'n ijsberg, bang op de rotsen te lopen en zelf te vergaan...". Zijn stem stierf weg en hij staarde in de verte.

Anita had stil geluisterd, ze luisterde graag naar zijn stem en ze miste zijn verhalen, die ooit levendig en enthousiast waren geweest. Hij was zo zwijgzaam de laatste tijd en als hij sprak leek het haast in slow-motion.

Even dacht ze na over wat hij gezegd had, al die mensen die ze tegenkwam op straat, in de supermarkt, hoevelen zeulden er zo'n ijsberg van leed met zich mee? Ze schudde de gedachte van zich af en vouwde de krant dicht. Ze dacht er wijselijk niet te diep over na. Zij kon er immers toch niets aan doen. In haar wereld kwam zo iets niet voor, haar gezin was gezond. Met familie of vriendinnen sprak ze nooit over dit soort onderwerpen en mensen die klaagden ging ze uit de weg, daar hield ze niet van.

Zelfmoord, het woord zong nog even door in haar hoofd, stel dat een familielid of één van haar kennissen... resoluut stond ze op en rammelde wat harder dan anders met de koffiekopjes, terwijl ze ze naar de keuken bracht en in de afwasmachine zette.

Maandagmorgen

Het was pas morgen wekelijkse boodschappendag, maar ze moest toch even een liter melk en een brood halen, anders zouden ze het niet redden vanmiddag, die mannen van haar. Jos kon het straks ook wel halen, maar zij kwam nu toch zowat langs de supermarkt en eigenlijk, gaf Mella zichzelf toe, was ze bang dat hij teveel geld uit zou geven of misschien zou bezwijken voor een paar vers geurende tijgerbollen of zo, in

plaats van gezond bruinbrood.

Nee, ook dat was een smoesje, ze wilde naar de supermarkt voor een kopje koffie. "Ik word een stiekeme drinkster", bedacht ze. Als ze nu naar huis zou fietsen, zou ze keurig voor zichzelf een kopje bambu zetten, maar bij de supermarkt hadden ze dat niet, daar had je alleen gewone koffie. Zo hield ze zichzelf voor de gek.

Al lange tijd vocht ze tegen deze verslaving. Soms ging het wekenlang goed, vandaag zou ze echter koffie nodig hebben om zich even blij te voelen, maar ze wist ook dat het haar aan het eind van de dag op zou breken, als de vermoeidheid de cafeïne had ingehaald.

Het bekende slappe gevoel was haast ongemerkt haar benen binnengedrongen.

Wanneer was het begonnen? Tegen de brug omhoog lukte haar nog net, bedacht ze hijgend, maar hoe lang nog?

In gedachten ging ze de winkels na die op haar weg lagen, de Deka had geen koffie en Deen werd verbouwd. Het was niet ver om langs de Vomar, daar hadden ze een koffieautomaat. Of even het stadje in, een bakkie bij de Hema? Was die wel open op maandagmorgen?

De grote Albert Heijn? Die hadden een terrasje in het midden van de winkel, dan kon ze er ook nog wat bij nemen, dat zou nog even uitstel betekenen van de verplichtingen die thuis onvermijdelijk op haar wachtten.

Discipline en verlangen ruzieden in haar hoofd. Ze naderde de splitsing, ze moest kiezen..

Maandagmiddag

Isabel jengelde in de box, ze zat er ook al veel te lang in. Anita onderdrukte een schuldgevoel. Ze vroeg ook zoveel aandacht als ze los was. Ze zat overal aan en kon zich eindeloos rondom haar benen ophouden, zodat Anita soms bijna over haar struikelde.

Het was geen gemakkelijke leeftijd, anderhalf. Laatst had ze, om zich uit zithouding op te trekken, het tafelkleedje van de tafel getrokken en bijna de bloemenvaas op haar hoofdje gekregen.

Robbie, die plat op zijn buik op het glimmend geboende parket naar een tekenfilmpje had liggen kijken, sprong op en rende naar de deur. "Pappa", hoorde ze zijn hoge stemmetje, pas toen hoorde ze de sleutels rammelen en meteen daarna de klik van de voordeur. Wat had dat kind een goed gehoor of was het zijn ingebouwd wekkertje dat was gaan rinkelen op het tijdstip dat Hans altijd thuiskwam?

"Het is al half zes", dacht Anita gehaast, "Hans is er al en het eten is nog niet klaar". Niet dat Hans zich daar druk om zou maken, Hans was een goede man. Met Robbie op zijn schouders kwam hij, bukkend onder de deurstijl door, binnen en tilde met één hand Isabel uit de box. Het meisje stiet hoge geluidjes uit van blijdschap.

Eindeloos lang kon Hans met zijn kinderen spelen. Zittend op de grond, stoeide hij met ze, speelde met de duplotrein of stapelde hoge blokkentorens die Isabel gillend omver wierp.

Plichtsgetrouw vroeg ze: "Hoe was het op je werk?", maar ze luisterde allang niet meer naar het binnensmonds gebrom, waar ze toch geen wijs uit werd.

Ze aten zwijgend zoals zo vaak de laatste tijd en Anita negeerde de frons tussen zijn wenkbrauwen. Het moest maanden geleden zijn dat ze hem voor het laatst had horen lachen, alleen als hij zich met de kinderen bezighield, speelde soms een flauwe glimlach om zijn lippen.